

Elisabeth Arnold (RV):

Dagens forespørgsel handler om fundamentale ting i demokratiet, nemlig om ytringsfrihedens og foreningsfrihedens grænser. Vi har tidligere i Folketinget diskuteret dette spørgsmål adskillige gange, og i modsætning til flere andre ordførere vil jeg ikke klandre Dansk Folkeparti for, at de har rejst debatten igen. Jeg synes, de skal have ros for, at de igen bringer dette meget, meget vigtige punkt på dagsordenen, og jeg synes ikke, man skal lede længe efter at finde anledningen, nemlig at vi har haft en folketingsvalgkamp, hvor adskillige kandidater fra de partier, der i dag siger nej til en retssag, har været ude at sige, at forbud var den eneste udvej. Den nye formand for Socialdemokratiet har allerede været citeret er par gange, jeg har også selv hørt et par kandidater sige det i valgkampen, og det har været nævnt, at hr. Søren Pind også har sagt det.

Kl. 11.20

Det, der er problemet, er selvfølgelig, at mange almindelige borgere slet ikke kan forstå, hvorfor det her ikke kan lade sig gøre. Det Radikale Venstre ville ønske, at det var muligt at gøre noget mere for at demonstrere vores dybe afstandtagen fra Hizb-ut-Tahrir. De er udemokratiske, de er samfundsomstyrtende, og de er uden tvivl kandidater til at blive opløst, så snart der skulle vise sig en mulighed for det.

Vi har også tidligere fra Det Radikale Venstres side kritiseret regeringen for at være alt for tilbageøst over for det her problem. Det er vores mening, at vi har brug for grænser for, hvad man må sige, og hvad man må true med, før samfundet må reagere for at beskytte sit eget demokrati mod antidemokratiske kræfter, og der er mange borgere, der ikke kan forstå, at vi ikke kan gøre noget ved det.

Der er selvfølgelig et individuelt strafansvar, ja, der er også personer fra Hizb-ut-Tahrir, som er blevet dømt. De har fået betingede domme, og hvis de gentager det, vil der jo falde mere brænde ned.

Men kan en forening virkelig være paraply for hvad som helst? Kan den være vært for ytringer af den mest modbydelige slags? Det er vi mange, der har stillet spørgsmål om ved tidligere debatter.

Vi har til gengæld også ved tidligere debatter fået fuldstændig klarhed over, at når Rigsadvokaten ikke mener, at der kan rejses en sag, så er det, fordi bevismaterialet ikke er stærkt nok, og så vil det være dumt at gå ud og tabe en sag, for derved har man fået klarhed for, at grænsen i

hvert fald ikke er overskredet med de ytringer, der allerede er blevet udtalt. Det vil sige, at den pågældende forening med god ret kan gå ud og sige, at de er blevet frifundet, og at det, de har sagt, er fuldstændig i orden, at de bare kan fortsætte og endda gå langt længere, for de er ikke blevet dømt for de ytringer, de er kommet med.

Derfor mener vi, at det er vigtigt at holde fast i, at uanset hvor gerne vi vil have denne her forening gjort tavs, vi gerne vil demonstrere, at vi ikke mener, at den bør være til stede i Danmark, så er det altså vigtigt, at de juridiske eksperter siger, at der er mulighed for at vinde en sag ved at anlægge den efter grundlovens § 78.

På den anden side må vi sige, at før der har været en sag, ved vi altså ikke, hvor grænsen går. Når der ikke er nogen sag, er der ingen grænse. Hvis der er en tabt sag, så ved man, at grænsen ikke er overskredet, hvis der er en vundet sag, så ved man, at grænsen er overskredet. En sag vil altså skabe en større grad af klarhed, end der er i øjeblikket.

Alligevel vil vi ikke risikere at skulle gå ud og tabe en sag på dette her område. Vi mener, at Rigsadvokaten bliver nødt til at afvente, om han synes, der er bevis nok. Vi mener, at Rigsadvokaten er meget forsigtig, er meget forsigtig, og i virkeligheden ville det have været rart, hvis der havde været en sag, hvor man kunne have fået sat nogle grænser, men vi respekterer altså Rigsadvokatens suverænitet på dette område. Vi er ikke dommere her i Folketinget, vi kan komme med vores politiske udtalelser, det gør vi også gerne, vi mener, at Hizb-ut-Tahrir ikke hører hjemme i et demokratisk samfund, men vi respekterer også, at Rigsadvokaten skal bedømme, om bevismaterialet er stærkt nok til, at han kan anlægge en sag.

Det Radikale Venstre tilslutter sig naturligvis det forslag til vedtagelse, som er fremsat, og vi lægger meget vægt på den sidste del af udtalelsen, hvor der står, at vi noterer os, at justitsministeren har tilkendegivet, at det vil kunne blive aktuelt at tage spørgsmålet om en eventuel opløsning af Hizb-ut-Tahrir op på ny, hvis politiets undersøgelser måtte vise, at der vil være grundlag for det.

Det vil sige, at den pågældende forening altså ikke nu kan sove trygt og sige, at der intet vil ske. Vi holder selvfølgelig øje med foreningen, det gør politiet også, og vi regner med, at på den måde kan vi måske holde foreningen i skak, men nogen lykkelig situation er det naturligvis ikke.